

Arrest

nr. 144 697 van 30 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2015 in plaats van op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BAERT loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Tibetaan te zijn, geboren in China (VRC) en de Chinese nationaliteit te bezitten. U bent geboren in het dorp Yanginang (Lupa) in het district Xinu, Ganzi-stad, in de provincie Sichuan. Sinds uw huwelijk in 1998 woont u in Ganzi, waar ook uw vrouw is geboren. Zij verblijft samen met uw drie minderjarige kinderen bij haar vader in Ganzi, Lupa Gu, en Lopa Xiang (dorpje). Uw familie verhuisde eveneens naar Ganzi, in 2007 toen uw jongere broer werd vermoord door de politie. U verklaart dat uw broer in een klooster werkte. In januari 2007 werd er een auto vernield en werd er "free Tibet" op geschreven. Uw broer werd verhoord, maar niet aangehouden. Een maand later was hij, samen met uw neef, met de tractor op weg. Op een smalle weg gaf hij geen doorgang aan een politiewagen en werd gedood. Zijn lichaam werd na twee dagen teruggevonden aan de rivier. Een groep

van 200 woedende mensen hebben zijn lichaam naar de rechter gebracht. Er werd een compensatie aan jullie familie betaald, in ruil voor het ondertekenen van een document dat u gebood over het incident te zwijgen. In 2008 heeft u deelgenomen aan protesten in Ganzi. U werd beschoten. U belde uw vader, maar deze werd onderweg gearresteerd. U schuilde in een bos en vervolgens ging u naar de zoon van uw tante in Tendu, waar u ondergedoken leefde tot aan uw vertrek in februari 2010. Uw vader moet jaarlijks op het politiebureau gaan tekenen om uw verdwijning te bevestigen. Op 10 april 2010 kwam u aan in het ontvangstcentrum in Nepal en vervolgens ging u naar het opvangcentrum in Dharamsala, India. Na enkele dagen werd u naar een de school Sogar Lobta gestuurd. U verbleef daar tot aan uw vertrek richting Europa. In 2012 heeft u met een aantal mensen actief meegewerkt aan de geldinzameling voor nieuwkomers in uw school die aan de Kalachakra wilden deelnemen. Op die manier kwamen de Chinese autoriteiten te weten dat u zich in India bevond, en werd uw vader een aantal dagen vastgehouden voor verhoor. Hierop zei uw vader dat er in India teveel spionnen aanwezig waren en dat het beter was om naar een ander land te gaan. In India verbleef u met een RC en was u in bezit van een IC. Voor uw vertrek gaf u de RC af op het politiebureau in Dharamsala en kreeg u een exit-permit. U reisde op 7 februari 2013 op legale wijze met uw IC naar Thailand en van daar verder met een vals Taiwanees paspoort richting België, waar u op 13 maart 2013 een asielaanvraag indiende. U legt volgende documenten neer; uw "green book" (Tibetaans identiteitsdocument), foto's van uzelf, vriend en familieleden, uw exit-permit voor Thailand dd. 08 februari 2012, drie attesten van Sherab Gatsel Lobling school, een attest van het "reception centre" in Nepal, een medisch document, foto's van de 'Kalachakra', en foto's van littekens.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten, nl. uw green boek, uw exit-permit, uw aankomstverklaring van het ontvangstcentrum voor Tibetaanse vluchtelingen in Nepal en in Dharmasala India, kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: G.(...) P.(...) S.(...)(alias P.(...) T.(...)), geboren op 08 juli 1977 en geboren te Nyanginang (Nyagrong District) in de provincie Sichuan in de Volksrepubliek China (VRC).

Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (gehoorverslag CGVS p. 2-4 e.v.) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2010 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw deelname aan een manifestatie in 2008 in Ganzi (VRC), uw verblijf en scholing in India van 2010 tot 2013, uw actieve deelname aan de Kalachakra in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast, dat u bent aangekomen in Dharamsala op 7 juni 2010 en dat u van 15 juni 2010 tot 11 maart 2013 school liep en verbleef in de Sherab Gatsel Lobling school. Tevens heeft u zich in 2011 actief ingezet voor de 31ste Kalachackra. U heeft met enkele andere mensen gezorgd voor fondsen opdat nieuw gearriveerde studenten zouden kunnen deelnemen aan dit religieuze feest (gehoorverslag CGVS p.6 en zie aanbevelingsbrief Sherab Gatsel Lobling School).

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving

heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (gehoorverslag CGVS p. 5) en uw neergelegde documenten, namelijk dat de exit-permit, dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC. Uit uw neergelegde exit permit blijkt dat u in het bezit was van een RC No. I.TC/SEP/288/10/Tib/ D'shala geldig van 02 November 2010 met geldigheid tot 29 oktober 2013. Uw RC bevindt zich in het politiebureau Kangra (Dharamsala). Uw RC was met andere woorden nog geldig op het moment dat u India verliet namelijk op 07 februari 2013.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u India heeft verlaten op aanraden van uw vader, die stelde dat er teveel Chinese spionnen zijn. U verklaart dat uw vader in mei of juli 2012 door de Chinese autoriteiten werd gearresteerd. Uit het verhoor bleek dat ze op de hoogte waren van uw verblijf in India. Uw vader ontkende en vroeg of ze daarvoor bewijzen hadden, wat niet bevestigd werd door de politie. U vermoedt dat naar aanleiding van uw actieve deelname aan de Kalachakra (van 31 december 2011 tot 12 januari 2012 te Budgaya) de Chinese autoriteiten op de hoogte waren gebracht (gehoorverslag CGVS p.6-7). Hierbij moet worden vastgesteld dat u geen vrees inroept ten aanzien van de Indische autoriteiten, dan wel ten aanzien van mogelijke Tibetaanse spionnen die informatie doorgeven aan de Chinese autoriteiten. Bovendien moet worden opgemerkt dat de Chinese autoriteiten blijkbaar geen harde bewijzen hebben, terwijl u toch als sinds 2010, in India verblijft. Aangezien u bovendien verklaart dat uw vader minimum één keer per jaar diende te gaan tekenen om uw verdwijning te bevestigen, is het aannemelijk dat hij dan ook over u wordt bevraagd omdat de Chinese overheid wel vermoedt dat u in India bent, zoals zovele gevluchte Tibetanen. Maar deze situatie had al die jaren geen gevolgen voor u in India. Moet ook worden vastgesteld dat u enkel een vermoeden heeft dat iemand informatie heeft doorgegeven en ontkent u zelf dat er iets over uw rol in de pers is verschenen, zoals aangegeven in het schrijven van uw advocaat (gehoorverslag CGVS p.7).

Bovendien moet toch ook worden opgemerkt dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding heeft gemaakt van uw actieve rol in de Kalachakra, waaraan duizenden mensen deelnamen, en dat het document terzake van de Sherab Gatsel Lobling school, dateert van 25 maart 2014, dus ruim een jaar na uw asielaanvraag. Het gaat met andere woorden duidelijk om een gesolliciteerd document. Het feit dat u dit motief ten aanzien van de DVZ niet heeft ingeroepen, en overigens ook niet de problemen aanhaalde waarvoor u China heeft verlaten, behalve dan de algemene stelling dat er geen vrijheid is voor Tibetanen, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U gevraagd waarom u daar niets over heeft verteld, en pas via een schrijven van uw advocaat dd. 24 april 2014 uw "echte relaas doet", zegt u dat u hoorde dat er problemen waren en dat u toch hoopte op een goede beslissing (gehoorverslag CGVS p.6), wat evenmin bijdraagt tot uw geloofwaardigheid. Bovendien, dat u ook in India ten aanzien van de CTA en het bureau voor politieke vluchtelingen geen melding heeft gemaakt van uw ernstige politieke problemen in Tibet, uit angst voor problemen voor uw familie, is niet aannemelijk.

Daarnaast verwijst u twee keer naar het feit dat u maar vijf jaar in de school mocht blijven en dat u daarna geen recht meer had op een verblijfsdocument (gehoorverslag CGVS p.6 en p.10). Uit informatie beschikbaar op het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat uw verklaring niet overeenstemt met de objectieve feiten in dit verband.

Uit het bovenstaande volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde

brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (gehoorverslag CGVS p.5 en p.6) en neergelegde documenten, i.c. een kopie van de Exit-permit, dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC. U verklaart dat u op een legale manier met uw IC naar Thailand bent gereisd, en vervolgens van daaruit met een vervalst Taiwanees paspoort heeft gereisd. Op de vraag of u uw IC heeft teruggevraagd aan de smokkelaar, zegt u dat eerst niet te weten, en daarna veranderd u uw verklaring, want de smokkelaar zou gezegd hebben dat het van geen belang meer is. U gevraagd of u een kopie heeft van uw RC en IC, zegt u dat u laag bent opgeleid. U erop gewezen dat u toch een kopie heeft van uw exit permit, zegt u dat de smokkelaar dat heeft gegeven. Het is echter niet logisch, dat de smokkelaar u wel een kopie zou geven van een exit-permit, maar niet van uw reisdocument zelf, aangezien het toch een bepalend identiteitsdocument betreft.

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze in het vliegtuig moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw weinig overtuigende verklaringen mbt. de gebruikte reisdocumenten ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen. Hierbij moet ook worden opgemerkt dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst DVZ vraag 36) het deel van de reisweg via Thailand heeft verzwegen, alsook dat u verklaarde geen reispas te hebben (zie vragenlijst DVZ vraag 26).

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De door u neergelegde documenten, zijnde uw "green book" (Tibetaans identiteitsdocument), foto's van uzelf, vriend en familieleden in Tibet, uw exit-permit voor Thailand dd. 08 februari 2012, drie attesten van Sherab Gatsel Lobling school, een attest van het "reception centre" in Nepal en dat van Dharamsala, een medisch document opgesteld in België, foto's van littekens en foto's van de Kalachakra kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen, aangezien ze betrekking hebben op uw Tibetaanse origine die hier niet wordt betwist. Evenmin wordt u vlucht uit de VRC en, via Nepal, uw verblijf in India betwist. Wat het medisch document betreft moet worden vastgesteld dat uw littekens "mogelijk compatibel zijn met schotwonden", gebaseerd op uw verklaringen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, van het beginsel van rechtszekerheid, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984.

In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering alsook van artikel 3 EVRM.

Verzoeker verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 36 stukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielpcedure heeft afgelegd, blijkt dat hij een identiteitsbewijs (RC) en een reisdocument (IC) had. Verzoeker verklaarde ook zijn IC te hebben afgegeven (gehoorverslag 8 mei 2014, p. 5). Verzoeker betwist de stelling van de commissaris-generaal dat hij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India. Verzoeker meent nog dat het onderzoek dat de commissaris-generaal dienaangaande voerde niet voldoet aan de standaarden van een "geïndividualiseerd onderzoek", hoewel dit wordt vereist door het UNHCR in haar aanbevelingsbrief over

de interpretatie van het concept 'eerste land van asiel'. Zo werd niet onderzocht of er een overname-akkoord bestaat met India.

In zoverre verzoeker stelt dat er geen onderzoek werd gevoerd naar het bestaan van een overname-akkoord tussen de Belgische en de Indiase overheid aangaande het terugnemen van Tibetanen, merkt de Raad op dat *in casu* slechts de vraag relevant is of verzoeker vrijwillig de toegang kan verwerven tot het Indiase grondgebied, niet of de Belgische overheid in staat is verzoeker gedwongen naar dat land te repatriëren. In zoverre verzoeker meent niet vrijwillig terug te kunnen gezien hij niet langer in bezit is van zijn IC, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India* d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoeker in staat is om, zo hij effectief zijn IC zou hebben afgegeven, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Hij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door hem afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat hij door de Indiase overheid eerder al in het bezit gesteld was van een IC. De door verzoeker bijgebrachte verklaringen opgesteld door de heer P. Demaret, lid van de werkgroep Vluchtelingen Gent vzw en door twee Tibetaanse vluchtelingen, ter staving van hun aanmelding bij de Indiase ambassade in Brussel voor het verkrijgen van een duplicaat van hun IC doen geenszins afbreuk aan de vaststellingen van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. De verklaring opgesteld door de heer Demaret en een handgeschreven verklaring van derden kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als officiële stukken. Bovendien kan uit deze verklaringen evenmin worden afgeleid of de personen zich in dezelfde situatie bevinden als verzoeker en meer bepaald dat het Tibetanen betreft die voor hun komst naar België een legaal verblijf genoten in India en op die manier ook voldeden aan de voorwaarden om opnieuw een IC te bekomen bij de Indiase overheden. Beide documenten vermogen dan ook geen afbreuk te doen aan de bevindingen in de informatie van de commissaris-generaal, die daarentegen tot stand kwam op basis van rechtstreekse communicatie tussen de commissaris-generaal en het Indiase consulaat te Brussel. Waar verzoeker erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er "geen garantie" is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India* d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). Waar verzoeker nog stelt dat de email van de Indiase ambassade in Brussel waarvan sprake in de informatie in het administratief dossier zich niet in het administratief dossier bevindt, wijst de Raad er op dat in de bronnenlijst van de COI duidelijk de email van de ambassade wordt vermeld. Van verzoeker kan dus verwacht worden dat indien hij deze email wilde raadplegen, hij een kopie van dit stuk uit het dossier zou hebben aangevraagd, hetgeen hij heeft nagelaten. De stelling dat deze e-mail niet bestaat of dat deze wordt achtergehouden, wordt niet aannemelijk gemaakt en is een brug te ver te meer het Cedoca-onderzoek wordt verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar. Cedoca is een Belgische documentatie- en onderzoeksdienst binnen het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (artikel 3, § 1 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003). Dit neemt niet weg dat de opdracht van Cedoca er in bestaat om op objectieve en onpartijdige wijze, alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te brengen om de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten toe te laten zich conform artikel 57/2 van de vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid uit te spreken over de asielaanvragen.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering zijn IC te hebben afgegeven, stelt de Raad derhalve vast dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te

verkrijgen tot India indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. De bescherming zou louter op richtlijnen gebaseerd zijn en niet op een wettelijk kader. Verzoeker meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een *"informeel statuut"* betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die *"gemakkelijk"* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat *"alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...)* Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden". Bovendien kan *"wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes"* krijgen maar tegelijk gesteld dat *"De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal"*. Aanbevelingsbrieven en andere assistentie worden door de CTA in Dharamsala gratis aangereikt. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt (COI Focus China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Waar er wordt gesteld dat er soms smeergeld moet worden betaald, kan er niet worden afgeleid dat het niet mogelijk is om de RC te laten verlengen. Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht.

Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoekers opmerking tenslotte dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *"anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement"*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees'* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van

refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India* d.d. 26 juni 2014, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatrieerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoeker wijst op theoretische straffen van 'deportatie' en het achterlaten van Tibetanen in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve overhandiging van een legaal verblijvende Tibetaan aan de Chinese autoriteiten. Evenmin uit stuk 26 zou kunnen blijken dat de Indiase overheid ooit is overgegaan tot refoulement aan China. Uit dat krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. De vraag van verzoeker om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHJ is overbodig, gezien uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India afdoende blijkt dat aan de voorwaarden vervat in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan. Hoe verzoekers verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen (stukken 6, 7 en 34) *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikken of konden beschikken over een geldige RC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoeker bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel, India.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon terecht het volgende opmerken:

"Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u India heeft verlaten op aanraden van uw vader, die stelde dat er teveel Chinese spionnen zijn. U verklaart dat uw vader in mei of juli 2012 door de Chinese autoriteiten werd gearresteerd. Uit het verhoor bleek dat ze op de hoogte waren van uw verblijf in India. Uw vader ontkende en vroeg of ze daarvoor bewijzen hadden, wat niet bevestigd werd door de politie. U vermoedt dat naar aanleiding van uw actieve deelname aan de Kalachakra (van 31 december 2011 tot 12 januari 2012 te Budgaya) de Chinese autoriteiten op de hoogte waren gebracht (gehoorverslag CGVS p.6-7). Hierbij moet worden vastgesteld dat u geen vrees inroept ten aanzien van de Indische autoriteiten, dan wel ten aanzien van mogelijke Tibetaanse spionnen die informatie doorgeven aan de Chinese autoriteiten. Bovendien moet worden opgemerkt dat de Chinese autoriteiten blijkbaar geen harde bewijzen hebben, terwijl u toch als sinds 2010, in India verblijft. Aangezien u bovendien verklaart dat uw vader minimum één keer per jaar diende te gaan tekenen om uw verdwijning te bevestigen, is het aannemelijk dat hij dan ook over u wordt bevraagd omdat de Chinese overheid wel vermoedt dat u in India bent, zoals zovele gevluchte Tibetanen. Maar deze situatie had al die jaren geen gevolgen voor u in India. Moet ook worden vastgesteld dat u enkel een vermoeden heeft dat iemand informatie heeft doorgegeven en ontkent u zelf dat er iets over uw rol in de pers is verschenen, zoals aangegeven in het schrijven van uw advocaat (gehoorverslag CGVS p.7).

Bovendien moet toch ook worden opgemerkt dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding heeft gemaakt van uw actieve rol in de Kalachakra, waaraan duizenden mensen deelnamen, en dat het document terzake van de Sherab Gatsel Lobling school, dateert van 25 maart 2014, dus ruim een jaar na uw asielaanvraag. Het gaat met andere woorden duidelijk om een gesolliciteerd document. Het feit dat u dit motief ten aanzien van de DVZ niet heeft ingeroepen, en overigens ook niet de problemen aanhaalde waarvoor u China heeft verlaten, behalve dan de algemene stelling dat er geen vrijheid is voor Tibetanen, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U gevraagd waarom u daar niets over heeft verteld, en pas via een schrijven van uw advocaat dd. 24 april 2014 uw "echte relaas doet", zegt u dat u hoorde dat er problemen waren en dat u toch hoopte op een goede beslissing (gehoorverslag CGVS p.6), wat evenmin bijdraagt tot uw geloofwaardigheid.

Bovendien, dat u ook in India ten aanzien van de CTA en het bureau voor politieke vluchtelingen geen melding heeft gemaakt van uw ernstige politieke problemen in Tibet, uit angst voor problemen voor uw familie, is niet aannemelijk.

Daarnaast verwijst u twee keer naar het feit dat u maar vijf jaar in de school mocht blijven en dat u daarna geen recht meer had op een verblijfsdocument (gehoorverslag CGVS p.6 en p.10). Uit informatie beschikbaar op het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat uw verklaring niet overeenstemt met de objectieve feiten in dit verband.

Uit het bovenstaande volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”.

De betreffende vaststellingen blijken allen uit het administratief dossier en zijn deugdelijk. Uit de verklaringen van verzoeker blijken derhalve geen elementen dat hij zijn eerste land van asiel zou hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging, noch omwille van het lopen van een reëel risico op ernstige schade.

In zijn verzoekschrift geeft verzoeker een algemene uiteenzetting over de mensenrechtensituatie van Tibetanen in India, die hij als “discriminerend” omschrijft en ter staving waarvan hij een reeks van algemene artikelen neerlegt waarin hij niet persoonlijk wordt betrokken. Een dergelijk algemeen verweer is niet dienstig. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dienen immers *in concreto* te worden aangetoond via overtuigende verklaringen (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Hoger is gebleken dat dit niet het geval is. Tot slot stelt de Raad vast dat de algemene uiteenzetting van verzoeker over de rechteloze situatie van Tibetanen in India daarenboven evenmin strookt met de objectieve informatie toegevoegd aan de verweernota. Uit die informatie blijkt immers dat “*Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen*”, dat zij er “*vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)*”, terwijl er “*geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht*” (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India* d.d. 26 juni 2014, p. 22-28). De stukken die verzoeker als staving van de “*alomtegenwoordige discriminatie*” van Tibetanen in India voorlegt kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen ‘vervolging’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India* d.d. 26 juni 2014, p. 27), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van de Indiase overheden.

Verzoekers beweringen aangaande de precare levensomstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap staan verder haaks op de levensomstandigheden die blijken uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Daaruit blijkt onder meer dat de Tibetanen in de regio's waar zij zich gevestigd hebben in een betere socio-economische situatie verkeren dan de andere vluchtelingengemeenschappen, er in en rond de *settlements* de controle hebben verworven over de lokale bedrijven en er zelfs Indiërs tewerkstellen. Hierdoor zouden de Tibetanen bij de autochtone Indiërs het imago gekregen hebben meer kansen te krijgen dan de Indiërs, hetgeen door die laatsten als onrechtvaardig wordt aanvoeld en zelfs aanleiding heeft gegeven tot gewelddadige confrontaties. Het “*economische succes*” van de Tibetaanse gemeenschap zou te wijten zijn aan “*de massale influx van buitenlandse hulp, het teruggestuurde geld van familieleden, het hoge opleidingsniveau van de Tibetaanse gemeenschap en het voor handen zijn van moderne technologie in die gemeenschap*” (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India* d.d. 26 juni 2014, p. 22). In deze informatie wordt niet ontkend dat de vijftig jaar oude *settlements* intussen overvol zitten en dat de algemene crisis zich ook voor Tibetanen in India laat gelden waarbij de problemen van werkloosheid en kansarmoede vooral merkbaar is in de *settlements*. Echter benadrukt de informatie dat de *Central Tibetan Administration* momenteel werk maakt van een doorgedreven aanpak om de kansen van de Tibetanen op de arbeidsmarkt te verhogen door een aantal maatregelen te nemen die de socio-economische situatie voor *New Arrivals* en voor werkloze Tibetanen moet verbeteren. Waar verzoeker erop wijst dat hij omwille van de levensomstandigheden in India tweemaal het slachtoffer is geworden van TBC, merkt de Raad op dat hij hiertoe geen enkel stavingstuk bijbrengt waaruit zou blijken dat hij TBC heeft gehad of dat dit zou te wijten zijn geweest aan de levensomstandigheden in India.

In zoverre verzoeker aangeeft dat er een bewegingsrestrictie is voor Tibetanen waardoor zij niet zomaar kunnen verhuizen, blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier geenszins dat het verblijfsrecht van Tibetanen geografisch zou zijn ingeperkt, doch integendeel dat de Indiase overheidsinstructies een meldings- en registratieplicht voorzien voor Tibetanen die binnen India willen verhuizen naar een ander district (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India* d.d. 26 juni 2014, p. 12). Uit deze informatie kan derhalve worden besloten dat Tibetanen met een RC wel degelijk een verblijfsrecht hebben voor het hele Indiase grondgebied, doch onderworpen zijn aan een louter administratieve registratieplicht in geval van een verhuis naar een ander district.

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat hij door de Indiase autoriteiten werd gearresteerd en opgesloten omwille van zijn deelname aan manifestaties en zelfs door een rechtbank werd veroordeeld en derhalve vreest om teruggestuurd te worden naar Tibet stelt de Raad vast dat verzoeker zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele melding maakt van een arrestatie, opsluiting of veroordeling door de Indiase autoriteiten. De Raad kan er dan ook geen enkel geloof aan hechten.

Waar verzoeker stelt dat hij zou hebben verklaard dat hij voor hulp kon rekenen op de hulp van TYC als reden waarom hij geen beroep heeft gedaan op de CTA, stelt de Raad vast dit geenszins blijkt uit het gehoorverslag, niettegenstaande verzoeker zijn verklaringen citeert.

De Raad wenst te benadrukken dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij de essentiële elementen in zijn asielrelaas zou vermelden. Het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde dat hij niet werd gearresteerd in India en Tibet en dat hij niet naar India zou kunnen terugkeren omdat hij niet over officiële documenten beschikt en dat de Tibetanen in China geen vrijheid kennen, doet volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn latere verklaringen, te meer deze vragenlijst hem werd voorgelezen in het Tibetaans en hij op dat ogenblik geen enkele opmerking maakte.

Het medisch attest dat verzoeker per aanvullende nota aan de Raad overmaakt, doet hieraan geen enkele afbreuk. Overigens maakt de huisarts in het desbetreffende attest louter melding van littekens die "mogelijks" compatibel zijn met schotwonden, waarvan verzoeker zelf verklaarde dat hij deze zeven jaar geleden opliep in Tibet. Hieruit blijkt geenszins dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De talrijke rapporten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt doen geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst, desgevallend zijn land van eerste asiel, werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.3.4. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF